

*Tentézz kis Aranyos!
Látod, már bóbiskol
az a gazember orrszarvú,
az akasztófára való nyuszi,
tele szájjal horkol a sok huligán
csirkefogó banda,
a róka, a hód,
és az a meghatározhatatlan fajú és nemű
tizenbat szín kombinációjából álló lény,
amely nyilván egy plüssállat akar lenni,
a bandavezér,
hát aludj kis Édesem!*

*Aludj, aludj kis Drágaság,
kis szadista fiam,
ma csak a középső lábujjamat
haraptad le,
lefejeltél, majd kinyomtad
bal szemem,
gyomorszájon rúgtál stb.,
ne részletezzük,
fátylat rá,
csak aludj már, kis Tomasz!*

GÉCZI JÁNOS

A halálról

*Arra születünk,
hogy a szerencse vesztese legyünk,
a saját történetünkben se bízunk.
Van pillanat, mikortól az árnyékunk
egy része nem követ minket, csak
az a darabja, amelyik nem fél.*

*Az örület esetén baljós előjel
a vigyorgás, elmebajnál
pedig a szálak tépegetése
s tekergetése az ágytakarón.
Hogy nem figyelsz arra, aki álomból
felébreszt. A vizeletmegtartás
hiánya. Szignál a szem s az orrhegy
kinézete, az állandó fekvés,*

az erek pulzálása.

*Van, kinek
a melléből férgek törnek elő,
másnak a hőmérséklete csökken,
van, kinek utolsó éveiben
egyetlen óra egyetlen percében
sem jön a szemére álom.*

*Aki,
ha az évek azonos napján
lázasodik be, azon a napon
is hal meg, kínzó vénség után.*

*Van,
kinek elhagyván lelke helyét,
nagy sokáig elbolyong, s miközben
vándorol, hírt ad számos dolgról,
amelyek bizonyítják, megtapasztal
mindent s jelen marad. A teste
közben, ha el nem hamvasztják, fél-
holtan hever, megakadályozva,
hogy a lélek a korpusz hüvelyébe,
mint múlt a jelenbe, visszatérjen.
Van, aki kisfiúkorában, fáradva
hosszú úttól, barlangban dől
le, és több évig szunnyad. Amikor
felébred, hogy körötte változtak,
de benne a dolgok változatlanok,
gyorsan megöregszik.
Mint levetett cipőpárból az egyik,
ha új marad, s ha elkopott a másik,
egymás mellett hevernek bár ötven
éve az ösvény mellett, a barlang
szájánál.*

